

Raben en Calli hebben de oversteek naar de oostelijke landen gemaakt en gaan daar voor een Familie van stormzingers aan de slag op hun stormboot de Cheron. Maar het botert niet erg tussen Calli en de Familie en dan wordt het schip ook nog eens bedreigd door luchtpiraten. Calli's droom is om de Kraaienburg te bezoeken, de plek waar ooit machtige Elementaristen gewoond hebben. Dat zijn immers de mensen van wie zij haar gave heeft geërfd. Wat niemand weet is dat intussen een paar oude, machtige magiërs uit een andere dimensie zijn ontwaakt. Zij hebben hun eigen plannen met de wereld en hebben hun oog laten vallen op de Zeven Eilanden, waar het nog steeds onrustig is.

Stormbrekers is het vierde deel van De Kronieken van de Zeven Eilanden.

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 633 0

9 789051 166330

MARIËTTE
AERTS

STORMBREKERS

MARIËTTE AERTS

STORMBREKERS

De Kronieken van de Zeven Eilanden

Boek 4

DE VIER WINDSTREKEN

Mariëtte Aerts

STORMBREKERS

De kronieken van de Zeven Eilanden

Boek 4

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2018 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Mariëtte Aerts
Omslag en kaart van JeRoen Murré
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283, 284 / ISBN 978 90 5116 633 0

Niets uit deze uitgave mag vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan
ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

INHOUD

<i>Het Rijk</i> Laatste Jaar van de Drie	13
1. <i>De Oversteek</i> toIndag – nieuwmaand	15
2. <i>Het Zandwater</i> 2e Termijn – 2e Kiemdag – 1193e Periode van de Raaf	19
3. <i>Het Zandwater</i> 2e Termijn – 3e Kiemdag – 1193e Periode van de Raaf	24
4. <i>Onisim</i> 2e Termijn – 3e Kiemdag – 1193e Periode van de Raaf	34
5. <i>Onisim</i> 2e Termijn – 3e Kiemdag – 1193e Periode van de Raaf	41
6. <i>Onisim</i> 2e Termijn – 2e Spruitdag – 1193e Periode van de Raaf	46
7. <i>Van Onisim naar het Drielandenmeer</i> 2e Termijn – 2e Spruitdag – 1193e Periode van de Raaf	49
8. <i>Van het Drielandenmeer naar Absilas</i> 2e Termijn – 1e Groeidag – 1193e Periode van de Raaf	60
9. <i>Absilas</i> 2e Termijn – 1e Groeidag – 1193e Periode van de Raaf	70
10. <i>Kiringfort</i> selmendag – nieuwmaand	75
11. <i>Van Absilas naar de Pekpoel</i> 2e Termijn – 3e Groeidag – 1193e Periode van de Raaf	80
12. <i>Orbis</i>	91
13. <i>Van de Pekpoel naar het Landgoed Sterrenkruid</i> 2e Termijn – 4e Groeidag – 1193e Periode van de Raaf	93
14. <i>Van het Landgoed Sterrenkruid naar Ilar</i> 2e Termijn – 7e Groeidag – 1193e Periode van de Raaf	98
15. <i>Ilar</i> 2e Termijn – 8e Groeidag – 1193e Periode van de Raaf	106
16. <i>Van Ilar naar Grigor</i> 2e Termijn – 10e Groeidag – 1193e Periode van de Raaf	114
17. <i>Grigor</i> 2e Termijn – 10e Groeidag – 1193e Periode van de Raaf	124

18. <i>Van Grigor naar Landgoed Berg en Bos</i> 2e Termijn – 11e en 12e Groeidag – 1193e Periode van de Raaf	130	37. <i>Elodia en Lemoine</i> 3e Termijn – 1e Ploegdag tot en met 1e Broeidag – 1193e Periode van de Raaf	296
19. <i>Omgeving van Kironos</i> polndag – wedermaand	141	38. <i>Orbis</i>	308
20. <i>Landgoed Berg en Bos</i> 2e Termijn – 1e Bloesemdag – 1193e Periode van de Raaf	146	39. <i>Lemoine</i> 3e Termijn – 9e en 10e Groeidag – 1193e Periode van de Raaf	313
21. <i>Landgoed Berg en Bos</i> 2e Termijn – 2e Bloesemdag – 1193e Periode van de Raaf	160	40. <i>Lemoine en het Stille Water</i> 3e Termijn – 10e Groeidag tot en met 2e Bloesemdag – 1193e Periode van de Raaf	321
22. <i>Landgoed Berg en Bos</i> 2e Termijn – 2e Vruchtdag – 1193e Periode van de Raaf	164	41. <i>De Vale Oceaan</i> perndag – lichtmaand	329
23. <i>Op weg naar Dax</i> 2e Termijn – 3e Vruchtdag – 1193e Periode van de Raaf	171	42. <i>Schutbaai</i> holmendag – lichtmaand	336
24. <i>Borghildis</i> 2e Termijn – 3e Vruchtdag – 1193e Periode van de Raaf	186	43. <i>Schutbaai</i> holmendag – lichtmaand	348
25. <i>Borghildis</i> 2e Termijn – 3e Vruchtdag – 1193e Periode van de Raaf	197	44. <i>De wereld buiten de Orbis</i>	359
26. <i>Nabij Zandhaven</i> akrandag – wedermaand	205	45. <i>Ten noorden van Kironos</i> orlandag – lichtmaand	362
27. <i>Orbis</i>	211		
28. <i>Van Borghildis naar Bosrand</i> 2e Termijn – 1e Oogstdag – 1193e Periode van de Raaf	214		
29. <i>Van Bosrand naar Merabia</i> 2e Termijn – 1e tot en met 4e Oogstdag – 1193e Periode van de Raaf	228		
30. <i>Merabia</i> 2e Termijn – 4e en 5e Oogstdag – 1193e Periode van de Raaf	239		
31. <i>Kraaienburcht en omgeving</i> 2e Termijn – 5e Oogstdag – 1193e Periode van de Raaf	250		
32. <i>Kiringfort</i> lindag – wedermaand	257		
33. <i>Van Merabia naar Elodia</i> 2e Termijn – 5e Oogstdag tot en met 2e Rustdag – 1193e Periode van de Raaf	262		
34. <i>Orbis</i>	275		
35. <i>Elodia</i> 2e Termijn – 2e Rustdag – 1193e Periode van de Raaf	279		
36. <i>Elodia</i> 2e Termijn – 2e Rustdag – 1193e Periode van de Raaf	288		

TIJDSAANDUIDINGEN IN HET DUBBELRIJK

Periodes

Periode van de Kraai
Periode van de Raaf
Periode van de Roek

Elke Periode bestaat uit 4 Termijnen.
Elke Termijn bestaat uit 36 dagen.

Dagen

1e Ploegdag
1e en 2e Zaaïdag
1e, 2e en 3e Broeidag
1e, 2e en 3e Kiemdag
1e en 2e Spruitdag
1e, 2e, 3e, 4e, 5e, 6e, 7e, 8e, 9e, 10e, 11e en 12e Groeidag
1e en 2e Bloesemdag
1e, 2e en 3e Vruchtdag
1e, 2e, 3e, 4e, 5e en 6e Oogstdag
1e en 2e Rustdag

TIJDSAANDUIDINGEN OP DE ZEVEN EILANDEN

De maanden van het jaar:

stilmaand
wachtmaand
nieuwmaand
wedermaand
lichtmaand
bloedmaand
kroonmaand
vloedmaand
vuurmaand
schaduwmaand

De dagen van de maand:

larndag	wurtsdag
trindag	tolndag
welmendag	akrandag
morndag	perndag
thurndag	zafanderdag
malarndag	omanderdag
orbusdag	holmendag
edindag	lindag
kushindag	salanderdag
shandag	narndag
polndag	selmendag
aldarndag	orlandag
zindeldag	

AAN BOORD VAN DE CHERON:

Leden van de Elfde Familie
(stormzingers):
Livar BarnPetri
Dinna BarneTona
En hun zoon en dochter:
Jairo BarnLivar
Vica BarneDinna
En de broer van Livar:
Vibor BarnPetri

Stormboothanden:

Trey
Eldith
Rossni
Morenne
Calli Zoutbaardsdochter
Raben Teller

AAN BOORD VAN DE DRAEMON:

Yazine
Alfus

HET RIJK

LAATSTE JAAR VAN DE DRIE

Niemand die de magische vaardigheden beter beheerste dan Zaul, Igra en Malazor. Niemand slimmer dan dit drietal magiërs. Niemand machtiger. Ze waren langdurig de Drie Machtigsten van Het Rijk geweest en hadden zich ook zo laten noemen. De Machtigen. De Drie Geleerden. De Hoogste Magiërs. Ze hadden zichzelf met de mooiste namen getooid, tot het volk hen uiteindelijk simpelweg kende als de Drie. Ze hadden het Dubbelrijk tot in de verste uithoeken doorzocht om zich alle *olkion* toe te eigenen die er te vinden was en daarbij alle andere magiërs de dood ingejaagd, zodat zij de Heersers der Heersers werden. Ze hadden de *olkion* keurig in drieën gesplitst en elk een ander deel tot zich genomen, om zich er zo van te verzekeren dat het volk hen tot in lengte van dagen alle drie nodig zou hebben om over een compleet scala van magische vaardigheden te kunnen beschikken. Ze hadden er namen aan gegeven die het volk duidelijkheid moesten verschaffen; de drie soorten magie waren die van de Gedachte, van de Gedaante en van het Gebied. Zo wist men tot wie men zich moest richten.

Maar het volk was in opstand gekomen en had hun de alleenheerschappij betwist. Niet dat de pogingen hen te bestrijden de Drie angst inboezemden; voor bedreigingen en wapens waren zij niet bang. Maar ze voelden zich door de opstandige praktijken getergd als een slaper door een volhardende steekmug, ze voelden zich miskend. Dat was de reden dat ze besloten Het Rijk enige eeuwen aan zijn lot over te laten en zich terug te trekken in de Orbis.

‘Er zal vanzelf weer een tijd komen waarin men zich af gaat vragen waarom de magie verdwenen is,’ suste Zaul, de oudste van de drie. ‘Maar daar gaan wij niet in dit Rijk op wachten.’

‘Laat de Kunsten onze levens rekken tot men weer klaar voor ons is,’ sprak de jongste verbitterd.

‘Je bedoelt: tot men spijt heeft gekregen van de opstand,’ zei Igra, de enige vrouwelijke Geleerde.

Zaul glimlachte. ‘Nee, tot lang nadat men vol spijt gezien heeft hoe een Rijk zonder Geleerden eraan toe is. Hoe machteloos het is, hoe zwak.

1. DE OVERSTEEK

TOLNDAG – NIEUWMAAND

Het zal verkruimelen onder hun handen, het zal vervallen tot een onbetekenend samenraapsel van staten. Pas dan zullen wij de dikke laag stof die ons bedekte, wegblazen en triomfantelijk tevoorschijn komen.'

De vrouw gebaarde naar een groot aantal kleine bollen. 'En tot die tijd zorgen de volgelingen ervoor dat onze ogen de wereld blijven zien. Ik heb de voorwerpen gemaakt uit het zoutkristallijn van Onderzee. Een zuiverder materiaal bestaat niet. Ze zijn al befluisterd, voor ieder van ons enkele tientallen. Ik heb de trouwste volgelingen bij me geroepen en hun de werking uitgelegd.'

'Mooi,' knikte de verbitterde Malazor. 'Zullen we dan maar?'

Een kalme wind dreef de Magali voort. Mel Teller stond tegen de reling geleund en staarde naar de verre horizon waarachter haar zoon Raben enige maanden geleden verdwenen was. Wanneer zou ze hem weer zien? Hij had zijn lot verbonden aan dat van Calli, de pirate die zijn hart gestolen had. En Calli was vastbesloten de geheimen van het verre oosten te ont-rafelen. Calli was een van de weinige Elementaristen in het Rijk van de Zeven Eilanden en ze had gehoord dat haar gave in een rijk voorbij de Vale Oceaan veel vaker voorkwam, in streken waarvan beweerd werd dat er stormzingersboten door de lucht zeilden. Raben en Calli hadden een kleine sloep weten te bemachtigen waarmee ze de Vale Oceaan hoopten over te kunnen steken. Het klonk als een idioot plan, maar Mel wist inmiddels dat wanneer Calli iets in haar hoofd had, het haar waarschijnlijk zou lukken ook. Mel hoopte dat Calli's vragen snel beantwoord zouden worden, niet in de laatste plaats omdat Raben en Calli dan hopelijk spoedig zouden terugkeren naar de Zeven Eilanden.

Mel was samen met Raben en Calli aangemonsterd op de Magali nadat ze Ing'tassa waren ontvlucht, waar het onveilig geworden was nu de Zwarte Horde er vrij rondliep. Maar ze had al snel ontdekt dat het zeeleven niet haar voorkeur had; wat verlangde ze terug naar haar eigen huis in het Perlinenhof, naar de geuren van de zwarte aarde waar haar genezende kruiden in groeiden!

'Ze keren heus snel terug, je zult het zien,' sprak een geruststellende stem in Mels oor. Ze blikte opzij en glimlachte. Haimo, de schipper van de Magali, keek bijna nog meer dan zij uit naar het weerzien. Het was immers zijn eigen dochter die daar in het oosten op zoek was naar de wortels van haar gave. Het was een vreemde samenloop van omstandigheden geweest, die ervoor had gezorgd dat hij zijn verloren gewaande dochter terugvond in het gezelschap van Mels zoon. Na de lange avonden aan dek die ze pratend over hun avonturen doorbrachten, waren ze tot die conclusie gekomen; de feiten kwamen te veel overeen om afzonderlijke geschiedenissen te kunnen zijn. Haimo was op zee vrouw en dochter verloren bij een aanval van piraten; Calli was door piraten opgevoed,

nadat die haar uit een schip hadden ontvoerd waarop een stormzinge vrouw de wind in de zeilen joeg. Ademloos had Calli geluisterd naar de verhalen die Haimo haar vertelde over zijn vrouw Irune, de Elementaliste met wie hij destijds op de vlucht was geslagen om aan de lange arm van de Kirs te ontkomen, die haar bij hun garde wilden inlijven. Samen met hun dochtertje van drie jaar oud waren ze aan boord gegaan van een schip dat hen naar een veiliger haven moest brengen. Het piratenschip de Razernij had een lelijke streep door de rekening gehaald met een plotselinge overval en Irune was daarbij te water geraakt en gegrepen door wierlingen. Haimo was haar achternagedoken, maar hij had zijn vrouw niet kunnen redden en even later was hij aangespoeld op een strand. Alleen. Zonder vrouw. Zonder dochter.

De avonden aan dek van de Magali waren niet zonder conflicten verlopen. Haimo vervloekte immers de piratenhoofdman die hem zijn vrouw en kind had ontnomen, terwijl Calli in de loop der jaren zeer aan de oude Zuran Zoutbaard gehecht was geraakt, die ze als een vader was gaan zien. Maar gaandeweg waren Haimo en Calli elkaar genaderd, zij het voorzichtig, onwennig, met grote omtrekkende bewegingen. Bij het afscheid had Haimo zijn hervonden dochter bezworen dat hij zou blijven zoeken naar Irune en Calli had hem beloofd dat ze niet al te lang weg zou blijven.

‘Ze komen gauw terug,’ zei Haimo nu nogmaals en hij greep de reling met beide handen stevig vast. ‘Calli heeft het me beloofd. En ze lijkt me een jongedame die, als ze eenmaal een vast plan heeft, zich er niet van af laat brengen. Als er nog Elementalisten zijn daar in het oosten, dan zal ze die vast en zeker weten te vinden. Wie weet,’ hij lachte, ‘misschien brengt ze er nog een paar mee deze kant op, we kunnen wel wat lui gebruiken die hier een frisse wind laten waaien. Zoals het er nu voorstaat, zijn de Eilanden overgeleverd aan Kirs die een onderlinge strijd uitvechten, en aan vogelheksen die vast en zeker hun macht zullen gaan misbruiken. Om nog maar te zwijgen over die misbaksels die door de gekke monnik geschapen zijn en die overal rondkrioelen. Het is een zootje en een handjevol Elementalisten die onze straatjes schoon weten te blazen met een paar welgemikte orkanen zouden helemaal niet onwelkom zijn.’

‘Het is een gave die een mens heel wat macht geeft,’ merkte Mel bespiegelend op. ‘Calli schijnt er goed mee overweg te kunnen, ik geloof niet dat ze er snel misbruik van maakt.’ Haar wangen voelden plotseling warm. ‘Nou ja, behalve dan wanneer ze ehm...’

‘Wanneer ze er, in haar rol van piraat, hele schepen mee naar de narnen jaagt?’ vulde Haimo op vragende toon aan. Hij knikte. ‘Ja, het is geen bijzonder eerzaam beroep, dat van zeerover, maar ze heeft niets anders geleerd.’ Zijn hand schoof een eindje over de reling en raakte die van Mel. ‘Ik geloof wel dat jouw zoon een goede invloed op haar heeft.’

‘Ik hoop dat ze dat sprookjesachtig klinkende rijk in het oosten weten te vinden en dat de verhalen waar blijken te zijn, dat er daadwerkelijk nog hele families van Elementalisten bestaan.’ Mel aarzelde even en zei toen: ‘En dat zij Calli misschien kunnen leren dat je ook heel zinvolle dingen kunt doen met die gave, in plaats van er schepen mee te kapen.’

‘Och, het zou me niet verbazen als het Elementalisme daar inderdaad vandaan komt en ik kan me ook zomaar voorstellen dat ze de gave daar op een wat zinniger manier gebruiken, maar... geloof jij het, van die luchtschepen?’

Mel trok haar schouders naar achteren en sprak overtuigd: ‘Raben heeft erover Gelezen. Hij heeft voorwerpen in handen gehad die hem de beelden toonden. Dus ja, als hij zegt dat er een mogelijkheid is dat de gave voor iets als luchtzeilen aangewend kan worden, dan geloof ik dat. Het is alleen de vraag of wat hij zag zich in vroeger tijden afspeelde of dat men nu nog steeds, ergens op deze wereld, op parelmoeren zeilschepen door de wolken reist.’

‘Dus eigenlijk moeten we niet naar de golven in de verte staren, zoals we nu elke dag doen, in de hoop vandaag of morgen een schip aan de horizon te ontdekken dat onze kinderen thuisbrengt, maar omhoog, naar de wolken?’ lachte Haimo een tikje schamper. Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, daar kan ik toch maar moeilijk in geloven. Ik hou het er voorlopig op dat het beste dat hun, en ons, kan overkomen, zou zijn dat Calli haar gave anders leert aanwenden en dat ze met die nieuwe vaardigheden hier in het Eilandrijk iets nuttigs kan doen.’

Mel zuchtte. Ze draaide zich om en met haar rug tegen de reling geleund liet ze haar blik naar de andere horizon glijden. ‘Ben je van plan nog lang hier heen en weer te varen? Denk je niet dat we inmiddels al eens heel voorzichtig een eindje richting Tassa kunnen gaan?’

‘Heimwee?’

Mel knikte bevestigend. ‘Maar ik weet ook dat het geen goed plan is om al naar de hoofdstad terug te keren. Dat schip laatst in de haven van Westpunt, dat had met gevaar voor eigen leven Kironos aangedaan, als

je hun verhalen mocht geloven. Toch zou ik best iets meer die kant op willen, langs de westkust van Ing'bary bijvoorbeeld.'

'We kunnen ook naar het noorden, naar Ixos of Zoutkreek, misschien dat ze daar eerder het laatste nieuws met betrekking tot de heksen en de horde horen.' Haimo kwam in beweging. 'Ik ga even de kaart erbij pakken.'

2. HET ZANDWATER

2E TERMIJN – 2E KIEMDAG –
1193E PERIODE VAN DE RAAF

Zachtjes deinde het schip op en neer op de kalme windgolfjes van het ondiepe meer. Een van de stormboothanden, de norse Trey, mikte plompverloren een emmer sop over het dek en Morenne moest een sprongetje maken om geen drijfmatte voeten te krijgen. Ze zond de jongeman een nijldige blik. Ze kon niet opschieten met de andere stormboothanden en zocht hun gezelschap zelden op, ook al maakte dat haar vrij eenzaam aan boord van de Cheron. Ze hoorde niet bij hen, al gaven de stormzingers haar voortdurend taken die het dagelijks werk van de handen waren. Zolang ze geen geoefend zinger was, zeiden ze, kon ze zich maar beter op een andere manier nuttig maken.

Ze was aanvankelijk als slaaf bij de Elfde Familie gekomen en had in de Villa in de keukens gewerkt. Totdat ze de Familie vertelde stormzingersbloed in de aderen te hebben. Iemand met stormzingersbloed mocht geen slaaf zijn, dat was ondenkbaar, en ze hadden haar dan ook meteen aan boord genomen om te kijken of ze talent had. Tot op heden viel dat nogal tegen. Terug naar de keukens was echter geen optie. Ze mocht aan boord blijven, maar moest wel werken voor de kost. Desnoods als een minderwaardige hand.

Ze waren met zijn zessen, de stormboothanden, wanneer je Morenne en Calli meerekende. Calli was eenzelfde soort geval als zichzelf en Morenne verdacht haar dan ook van eenzelfde soort bedrog. Al kon ze daadwerkelijk stormzingen. Toch was het vreemd dat ze bij geen enkele bekende Familie hoorde. Ze had gemerkt dat Calli haar af en toe met een peinzende blik bekeek, dan voelde Morenne zich ongemakkelijk; het was een dame die je niet zomaar kon bedotten, dat was haar wel duidelijk.

Van de rest van de stormboothanden had Morenne weinig te vrezen. De jongen met het sluike bruine haar en de heldere blauwgrijze ogen was meestal vriendelijk tegen haar. Zijn naam was Raben en hij was een harde werker en bovendien een vaardig genezer. Trey was een stille, in zichzelf gekeerde jongeman met donkere krullen en een onverzorgd stoppelbaardje, zijn antwoorden waren altijd kort en er konden hele

middagen voorbijgaan zonder dat hij iets zei. Dan was er Rossni, die altijd vrolijk was. De derde vrouwelijke stormboothand, de jonge Eldith, was wat ze hier een vuurhuid noemden. Meestal werd die benaming op een laatlunkende toon uitgesproken, vuurhuiden waren in het Dubbelrijk vrijwel zonder uitzondering slaven. Eldiths huid was diep donkerrood, de kleur van rijpe kersen. Morenne vond het aanvankelijk wel mooi, maar inmiddels had ze geleerd op die huidskleur neer te kijken. Raben en Calli, die bij elkaar hoorden en uit vreemde streken in het westen waren gekomen, beweerden dat er in die verre landen zelfs mensen bestonden met een vel dat gestreept was als dat van een kat. 'Ai, dat lijkt me lelijk!' had de stormzingerszoon Jairo gelachen. Maar daar was het tweetal toen erg nijdig om geworden, ze schenen streephuiden onder hun beste vrienden te hebben.

Morenne luisterde altijd met enige terughoudendheid naar de verhalen van Calli en Raben, het meeste van wat zij tijdens de lange avonden vertelden, klonk als uit een hele grote duim gezogen kletspraat. Streephuiden, verwaalde vogelheksen, oude magie; het was natuurlijk wel vermakelijk, al die flauwekul, het waren prachtige verhalen en de stormboothanden verveelden zich geen moment wanneer dat tweetal aan het woord was. Alleen al de bewering dat ze van de andere zijde van wat zij de Vale Oceaan noemden, waren gekomen, leek Morenne een onmogelijkheid. Iedereen wist dat die zee van windstille zandbanken met geen enkel houten waterschip te bezeilen was. En er met ethraschepen overheen vliegen was zeer onveilig, die konden nergens landen omdat het zout dan de ethra aantastte, wat zou betekenen dat de hele reis uit één ononderbroken vlucht zou moeten bestaan, zonder ook maar een enkele rustpauze. Bovendien was er iets met de luchtdruk boven het Stille Water, zoals die oceaan hier genoemd werd, volgens de Familieleden gingen de stormboten er bokken als onwillige ezels. Raben en Calli beweerden met een platbodem de oversteek gemaakt te hebben, waarbij ze het grootste deel van de tijd hadden moeten roeien. Roeien! Dat hele Stille Water over? Onbestaanbaar. Waarom zou iemand zoiets proberen? Uit nieuwsgierigheid, beweerden de twee. En ook omdat Calli het stormzingersbloed had en zij zich afvroeg of er nog mensen bestonden die dezelfde gave hadden. In haar geboortestreek kwam het stormzingersbloed praktisch niet meer voor. Ze hadden verhalen gehoord over de landen in het oosten en ook al hadden ze tevens gehoord dat die landen verwoest waren in een Grote

Strijd, ze waren toch vastbesloten geweest die woeste streken te vinden. Nou, dat was hun dan gelukt, als je hun vertelsels mocht geloven. Ze wist bijna zeker dat er niemand aan boord van de Cheron was die dat deed. Morenne was ervan overtuigd dat het stel een bijzonder vermakelijk vertellerstalent bezat en de gave om met een stalen gezicht te liegen dat het gedrukt stond. Niemand echter die het hun kwalijk nam; de avonden konden lang, stil en dodelijk saai zijn tijdens de werkreizen en dan was een goed verhaal zeer welkom.

De stormzingers zochten hun stormboothanden gewoonlijk op de slavenmarkt, maar Raben en Calli hadden zich zelf aangemeld. Calli konden ze, met haar gave, bijna niet weigeren. En Raben was aangenomen omdat hij een zeer bekwame genezer was, hij had zichzelf zonder bescheiden te zijn aangeprezen en ze hadden hem op zijn woord geloofd. Genezers kwamen natuurlijk altijd van pas op de lange reizen, de stormzingers deden streken aan waar nog wel eens venijnige ziekten heersten. Ook gebeurden er soms ongelukken aan boord van de Cheron, vliegen was nu eenmaal niet zonder gevaar. Raben bracht ook een hond mee aan boord, die erg bedreven was in het vangen van de verschillende soorten ongedierte die zich nogal eens schuilhielden in de kombuis. Het dier, dat luisterde naar de merkwaardige naam Zindel, deed niets liever dan op jacht gaan en werd om die reden door de Familie gewaardeerd.

Morenne zag dat Trey richting zijboord wandelde om schoon water te gaan halen. Hij smeedt de schrobber opzij, tot vlak voor haar voeten, en keek haar in het voorbijgaan narrig aan. Zijn blik verried dat hij het haar kwalijk nam dat zij maar een beetje stond te lummelen, terwijl hij zo druk aan het werk was. Ze keerde hem de rug toe. Trey was geen slaafgemaakte; hij was aan boord van de Cheron gekomen omdat zijn vader, een kweker, de rekening voor de geleverde stormenzang niet kon voldoen en daarom zijn zoon voor een aantal Periodes uitbesteedde aan de Familie. Morenne verdacht Trey ervan op de slaafgemaakten neer te kijken, hij had altijd die schampere blik in de ogen.

Op de kade van houten vlonders die zich langs deze zijde van het meer uitstreckte, was het stil, de meeste stormboothanden hadden zich teruggetrokken in de kroegen voor een kroes goudbier. Had ze mee moeten gaan naar de herberg? Maar ze dronk geen bier – altijd bang dat ze eens iets te loslippig zou worden – en het eten dat er geserveerd werd, bezorgde

je negen van de tien keer buikloop. De kaartspelen kende ze niet, de wedstrijdjes pinwerpen verloor ze altijd. Wat had ze er te zoeken? Ze was met niemand bevriend, er was niemand met wie ze de avond door zou kunnen brengen. De stormboothanden van de Cheron snapten niet waarom ze op hen neerkeek, en aan die paar bijzondere luchtvaarders die bij de bemanning hoorden, had ze de pest: Calli met haar wilde gave, Raben met zijn heelkunde, Rossni met zijn merkwaardige trucjes. Die drie maakten dat zij zichzelf minderwaardig voelde en dat was een gevoel waar ze een enorme hekel aan had. Misschien moest ze eens een begin maken met te laten doorschemeren dat ze meer talenten bezat dan alleen dat kleine beetje stormzingersvermogen.

Ze leunde over de reling en merkte een magere man op die langs de kade schuifelde. Zijn kaalgeschoren hoofd toonde de wereld dat hij een slaaf was. Een laagje dons vertelde dat hij waarschijnlijk een ontsnapte slaaf was, al enige tijd niet geschoren.

Eigen schuld dat je nu honger lijdt, had je maar niet weg moeten lopen. Ze schaamde zich niet eens voor die lelijke gedachte.

De slaaf ving haar blik. Hij kwam een paar passen dichterbij, zijn tenen raakten bijna de loopplank. Zijn oogopslag was hongerig, vragend.

‘Nee, hier valt niks te halen, weg jij!’ snauwde Morenne.

Zijn gezicht had iets bekends, moest ze zich hem misschien herinneren, van die tijd, lang geleden, toen ze zelf als slaaf hierheen was gekomen? Er waren er tientallen geweest, lange rijen slaafgemaakten, en ze had de herinneringen aan die Periode uitgebannen.

De man stak een bedelende handpalm naar haar uit.

Morenne boog voorover en raapte de schrobber op die Trey voor haar voeten had laten vallen. Met flink wat kracht achter de worp smeed ze de borstel naar de slaaf. Het ding raakte zijn voorhoofd en de man voelde versuft met twee vingers aan de plek waar het pijn deed en waar het prompt begon te bloeden.

‘En nou wegwezen!’ schreeuwde Morenne.

Even bleef zijn blik nog verwijtend aan haar kleven, toen schuifelde de man langzaam bij de Cheron vandaan, zijn hoofd gebogen.

Morenne maakte een misprijzend geluid. *Snertslaven. Ik hoor niet bij jullie. Ik ben vrij. Ik ben anders. Mijn talent onderscheidt mij van de sukkel die op deze wereld zijn gezet om te werken.*

Trey kwam teruggewandeld, een zware emmer vol water in zijn handen.

‘Hé... waar is de schrobber?’

‘Weet ik veel,’ zei Morenne met een onverschillig schouderophalen, en ze liep langs hem heen om in de kombuis te gaan kijken of daar nog iets eetbaars te vinden was.

3. HET ZANDWATER

2E TERMIJN – 3E KIEMDAG –
1193E PERIODE VAN DE RAAF

Rossni gooide de laatste tros aan boord, rende de loopplank op en gaf een uitzinnige schreeuw van vreugde. Hij vond niets heerlijker dan weer afvaren, omhoog, het luchtruim in. Samen met Raben sjarde hij de plank naar binnen en klapte hij het zijboordluik dicht. Vol verwachting keek hij naar de stormzingers die zich aan dek verzameld hadden. Die knikten elkaar toe en begonnen te neuriën, een zacht zoemende klank die de trommelvliezen deed trillen en die de Cheron met een schokje wakker schudde.

Rossni rolde wat touwen op die in de weg lagen en ging daarna naast Trey staan, die het stuurwiel bediende. De Familie deed niets anders aan boord dan zingen. Sturen, de zeilen hijsen en strijken, de touwen losknopen, dat alles waren taken van de stormboothanden. Trey was de beste als het op sturen aankwam, hij had voordat hij aan boord van de Cheron kwam een tijdje op een houten zeeschip gevaren. Net als Calli, maar die moest nu zingen. En Raben scheen ook gevaren te hebben, maar hij was op de een of andere manier nooit erg handig, zelfs na een aantal Periodes op de Cheron leek hij nog steeds niet gewend aan de wendingen van de wolkenzeiler.

Morenne deed net als Calli een poging tot zingen, maar werd door een van de Familieleden tot stilte gemaand en naar de touwen gestuurd, iets dat haar weinig beviel. Rossni had er geen verstand van, hij was geen stormzinger, maar hij zag wel de geërgerde blikken die haar regelmatig door de Familieleden werden toegeworpen. Morenne had net als hijzelf een aangeboren talent, maar de Familie was iets minder tevreden over haar gave dan over die van Rossni, dat was duidelijk. Soms leek het alsof ze niet wisten wat ze met haar aan moesten vangen, het talent dat ze bezat, was minimaal. Toch keek Morenne op iedereen neer. Iets dat Rossni verbijsterde. Een klein beetje onontwikkeld talent en dan zo'n hoogmoed!

De Families waren gewoonlijk erg kieskeurig waar het hun stormboothanden betrof. Ze bekeken de slaven op de markt van top tot teen. De

minder uitmuntende exemplaren gingen naar de Villa's om in de huishouding te werken, alleen de sterksten, de gezondsten en degenen met bijzondere eigenschappen werden op de stormboten ingezet. Rossni was geen slaaf geweest, maar was, net als Calli en Raben, vanwege zijn bijzondere talent aangenomen.

Hij was als peutertje door zijn medereizigers achtergelaten in een morsige herberg, waarom was onduidelijk. De herbergier had hem naar een tehuis gebracht, waar hij een aantal Periodes in het gezelschap van andere weeskinderen was grootgebracht. Maar de dames die het tehuis runden, werden krankzinnig van zijn dwingende gave, werden wanhopig van het jongetje dat altijd zijn zin kon doordrijven als hij dat wenste, hij kon iedereen in het rond commanderen. Ten einde raad brachten ze hem naar een van de grote Families, met het verzoek hun de zorg voor het weerbarstige kind alstublieft uit handen te nemen. De Elfde Familie wilde het wel proberen en Rossni werd naar een van de slavenkamers gebracht. Maar dat stond hem niet aan en hij gaf opdracht hem naar de Familiezaal terug te brengen. Het was Livar BarnPetri die de humor ervan inzag en die de jongen vroeg wat hij nu eigenlijk het liefste zou willen. 'Vliegen!' was het antwoord. 'Maar kun je dan stormzingen?' had Livar gevraagd. 'Nee, ik kan commanderen!' Hoofdschuddend had Livar toegeeflijk gezegd: 'Nou, kom dat dan maar een poosje aan boord van de Cheron doen. We zullen zien of we wat aan die rare gave van jou hebben. Maar dan moet je je voortaan wel netjes gedragen en alleen de commando's doorgeven waartoe ik jou opdracht geef.'

Rossni was niet meteen een braaf jongetje geworden, een tijdje had hij nog geprobeerd alles naar zijn hand te zetten. Maar al snel drong het tot hem door dat vliegen aan boord van de Cheron een fantastisch leven was, en dat hij de Familieleden beter te vriend kon houden als hij op het luchtschip wilde blijven. Als hij zijn dwang willekeurig bleef uitoefenen, dan zouden ze ook hier schoon genoeg van hem krijgen. Bovendien had hij liever vrienden dan vijanden, zo was zijn karakter nu eenmaal. Hij had zich bekwaamd in de taken van een stormboothand en alleen nog Dwang gebruikt wanneer de Familie dat van hem vroeg, zoals die keer dat de landheer van Goudzee niet wilde betalen voor de zang die zijn gewassen had doen groeien.

Rossni wist van zichzelf niet hoe oud hij precies was. De herbergier meende dat hij een Periode of negen was geweest toen hij gevonden

werd, maar vond het moeilijk te zeggen, want het peutertje dat hij in de verlaten kamer aantrof, sprak alleen een paar woorden in zijn eigen taal en hulde zich na enkele dagen in een geschokt stilzwijgen dat lang duurde. Op de dag dat hij van het tehuis naar de Familie was gebracht, hadden ze hem daar op een Periode of dertig geschat. Inmiddels was hij bijna het dubbele. Hij wist evenmin wat zijn echte voornaam was geweest, of zijn familienaam. Als peuter had hij de herbergier duidelijk weten te maken dat hij Rossni heette, wat niets anders dan 'rooie' betekende in zijn eigen taal. Het sloeg op zijn haren, die de kleur van een ondergaande zon hadden. Zijn naam was de enige overgebleven herinnering aan zijn afkomst. Calli had zijn verhaal met grote ogen aangehoord en hem toen op de schouders geslagen. 'Dan kunnen we elkaar een hand geven, mijn geschiedenis is bijna hetzelfde! Ik kwam aan boord van een schip met niets anders dan een vage herinnering aan wat mijn naam moest zijn geweest. Later kwam ik erachter dat het een afkorting was van Magali, iets dat ik als klein kind blijkbaar niet uit kon spreken.'

'Hoe kwam je daar dan achter?' had Rossni willen weten.

'Doordat ik, niet zo heel lang geleden, door een stom toeval mijn vader ontmoette. Haimo, een scheepstimmerman bij wie we aan boord gingen, had zijn schip Magali genoemd. Op een avond vertelde hij ons de herkomst van die naam en zijn verhaal kwam te veel overeen met het mijne om niet dezelfde gebeurtenis te zijn.'

Verder had ze er niet over uit willen weiden, ze had alleen gezegd dat wat haar vader betref het verhaal nog niet klaar was en nog geen gelukkig einde kende, hij zocht daar in het verre westen nog altijd naar zijn vrouw. Raben had Rossni even apart genomen en hem uitgelegd dat het een gevoelige kwestie betref. 'Ze heeft haar hele leven onder een bij ons in het westen nogal beruchte kapitein gevaren, ene Zuran Zoutbaard. Ze was al als peuter bij hem aan boord gekomen nadat hij haar van een zinkend schip had gered, en ze was hem in de loop der tijd gaan beschouwen als haar vader. Tot ze op een dag haar echte vader ontmoette. Je kunt misschien wel begrijpen dat zoiets nogal een schokkende gebeurtenis is. Hij bleek scheepstimmerman te zijn geworden, wat nog een wonder was, want hij had eigenlijk niet zulke goede ervaringen met de scheepvaart, hij was namelijk tijdens een zeereis zijn vrouw en dochter kwijtgeraakt bij een overval door piraten. Hij dacht dat ze verdronken waren, maar hoopte stiekem op een wonder. Hij zei dat hij gezien had hoe zijn vrouw

werd gegrepen door wierlingen en over dat zeevolk doen de vreemdste verhalen de ronde, ze zouden mensen meenemen naar hun onderwaterpaleizen van zoutkristallijn.' Raben glimlachte. 'Maar dat zijn waarschijnlijk niet meer dan sprookjes.' Hij haalde zijn schouders op. 'Hoe dan ook, Haimo bouwde een schip voor zichzelf en noemde dat naar het dochtertje dat hij verloren had: Magali. Toen hij ons niet alleen de herkomst van de naam van zijn schip uitlegde, maar er bovendien bij vertelde dat zijn vrouw, Irune, een Elementaliste was geweest, een bij ons in het westen erg zeldzame gave die meestal erfelijk is, werd Calli zo bleek als een stuk zeildoek. En ze raakte er al snel van overtuigd dat Haimo haar bloedeigen vader moest zijn.'

Rossni had het verhaal ademloos aangehoord en het er op Rabens advies voorlopig maar niet meer met Calli over gehad. Wel hoopte hij stiekem dat ze er nog eens op terug zou komen, het voelde toch een beetje alsof ze een soort lotgenote was. Niet dat hij zijn eigen verleden betreurde, hij had het enorm naar zijn zin op de Cheron. In de rustperiodes verveelde hij zich altijd vreselijk en hij was als een kind zo blij wanneer er weer een reis begon. Bij voorkeur een erg lange reis, zoals deze die vandaag een aanvang nam. Hij had de bestemmingslijst gelezen en gezien dat de kwekerij ten noorden van Onisim, de gronden van Absilas, het Landgoed Sterrenkruid in de bergen van Liberach en zelfs een kweker in de buurt van Aquila erop stonden. Naar die laatste was hij erg nieuwsgierig, want de gronden van de noordelijke landen werden gewoonlijk bediend door stormzingersfamilies uit die regio, ook al wist iedereen dat die lang niet zo bedreven waren als de zuidelijke Families.

Rossni had net als alle kinderen van de Vrije Landen ook de geschiedenis van de Verenigde Landen geleerd. Oorspronkelijk kwamen alle stormzingersfamilies uit het noorden, als je maar ver genoeg terugging in de tijd. Maar na een langdurige oorlog waren die noordelijke streken verwoest en verscheurd achtergebleven. Het was geen onderlinge oorlog, de Families waren niet elkaar te lijf gegaan, ze hadden strijd moeten leveren met angstaanjagende heksenkringen. Een deel van de Families had zich daarna teruggetrokken in het zuiden, hun wonden likkend en wachtend op betere tijden. Die braken in het zuiden sneller aan dan in het noorden, waar de strijd langer door bleef woeden. De noordelijke Families hadden zich daarvan minder goed hersteld en heden ten dage was dat nog steeds merkbaar. De noordelijke stormzingers hadden minder goede schepen

ontwikkeld, ze waren armer gebleven, hadden meer moeite moeten doen hun verwoeste landen weer tot bloei te brengen. Maar ze verdedigden hun gebieden met hand en tand en reageerden fel wanneer een zuidelijke Familie de landerijen in het noorden kwam bezingen. Dat de Cheron toch naar Borghildis ging, was dan ook een waagstuk, ook al lag Aquila helemaal aan de grens ervan, aan de Oostgolf.

Rossni stak een vuist in de lucht en herhaalde zijn vreugdekreet. Livar BarnPetri wierp hem een vergoelijkend glimlachje toe, maar Vica BarneDinna knipte met haar vingers naar hem dat hij stil moest zijn.

Rossni keek opzij en zag Eldiths lippen bewegen, hij wist dat ze nu een van haar gebeden prevelde, maar onhoorbaar zodat de Familie er geen aanstoot aan kon nemen. Het was iets dat Eldith vaak deed tijdens het opstijgen en landen.

Er waren vijf stormzingers van de Familie aan boord: Livar BarnPetri en Dinna BarneTona met hun zoon Jairo BarnLivar en hun dochter Vica BarneDinna. En de broer van Livar, Vibor BarnPetri. Dan waren er Morenne en Calli, die beiden een paar noten meezongen, Calli krachtig, zij het meestal wat vals, en Morenne schuchter en onbeduidend. Morenne mocht alleen meezingen wanneer ze eenmaal hoog in de lucht waren en ook Calli werd af en toe verzocht haar kaken op elkaar te houden wanneer de Cheron door een paar van haar valse noten ging steigeren. Calli had haar stormenzang in het westen gebruikt om een houten zeilschip over de golven te jagen. Blijkbaar luisterde de toon daarbij niet zo nauw. Zachte, zoemende klanken tilden de Cheron langzaam omhoog. Een gestaag druppelen klonk op onder het schip, toen het uit het Zandwater rees. Het zoete water van het meer had geen invloed op de ethra waarvan het schip gebouwd was, het was alleen zout water waarmee de stormzingersboten nooit in aanraking mochten komen. Zout water tastte de ethra dusdanig aan dat het lichte, bijna transparante materiaal grijs werd en zwaar. Op de Zee der Deling, de Oostgolf en het Stille Water voeren houten zeilschepen heen en weer. Dat waren eenvoudige vrachtvaarders zonder stormzingers aan boord, schepen die het moesten doen met natuurwinden in de zeilen. Trey had er op zo eentje helemaal tot in het noordelijke Lindon gevaren en had zeedragen en tandvissen gezien.

Rossni wandelde naar een van de boorden en tuurde eroverheen. Met een grote grijns op zijn gezicht zag hij onder zich de mensen aan de kade kleiner worden. Vanaf een stoepje zwaaide een kind naar het schip

en Rossni zwaaide goedmoedig terug. De Cheron begon weg te drijven van de kades, naar het noorden, richting Onisim. Tussen het Zandwater en die stad lag een eindeloze groene vlakte van wuivende grassen, die de zang van de stormzingers niet nodig hadden om te groeien. Veehouders lieten er hun herkauwers grazen: kantengs, grasgemzen en reuzenbuffels. De eerste stop van de Cheron was de zwammenkwekerij van de Bornings, een eindje ten noorden van Onisim, richting het Drielandenmeer. In deze Periode, wanneer het natuurweer de neiging had te veel fel licht te geven, zorgden de stormzingers in de tuingronden van de Bornings voor dikke wolken die schaduw brachten en waaruit een zachte nevel van minuscule regendruppeltjes viel. Na het kiemzingen trokken ze verder naar het volgende landgoed, dat van de landkraalooasters van Absilas. Eldith kwam naast hem staan. Rossni porde haar vrolijk in de zij met zijn elleboog. 'Daar gaan we weer!'

'Eindelijk,' lachte Eldith. 'Heb je de bestemmingen gelezen?'

Rossni knikte enthousiast. 'Toplijst! En we brengen bovendien een bezoekje aan de Verenigde Landen!'

'Spannend,' vond ook Eldith.

Rossni zag hoe haar ogen, die bijna dezelfde kleur hadden als haar huid, glommen van enthousiasme, het donkere rood brandde van gretigheid om avonturen te beleven. Hij grijnsde haar toe. Ze was het mooiste meisje dat hij ooit had gezien, met haar vlamme tinten en haar korte krullen die de kleur hadden van donkere bessenwijn. Het haar reikte net tot aan haar oren en Rossni wist dat Eldith trots was op iedere krul; als slaaf was ze lang geschoren geweest. Hij was er nog altijd van overtuigd dat er op een dag iets moois tussen hen zou ontstaan, al was het meisje daar nu nog wat jong voor. Tot nu toe had Eldith zijn hardop uitgesproken toekomstdromen altijd lachend van de hand gewezen; ze was haar kindertijd dan ook nog maar net ontgroeid.

Hij zag hoe vanaf de andere zijde van het dek Morenne hem een zure blik toewierp. Dat was niets bijzonders; Morenne had geen andere blikken dan zure. Ze kon onderonsjes waar zij niet bij betrokken was niet uitstaan. Het was alsof zij elke vorm van genegenheid afkeurde. Soms voelde Rossni medelijden met haar, ze was slaafgemaakt in het oosten en was bij haar familie weggehaald, misschien was dat de reden dat ze zich zo afsloot. Maar aan de andere kant kon hij haar tegelijkertijd niet uitstaan, hoe kon een mens zo volkomen verzuurd zijn? Zelfs een hard leven zou geen excuus

mogen zijn voor zoveel wrok. Eldith kende ook niet anders dan het slavenleven, maar was de vrolijkheid zelf. Haar rode ogen glinsterden altijd van enthousiasme en je kon haar vaak luidkeels horen lachen. Bij Morenne kon er echter zelden een lachje af, nooit was ze eens ongecompliceerd vrolijk. Ook nu tekende de haatdragendheid haar gezicht weer. Ze wendde haar blik af en sjarde met een nijdige ruk aan een touw. Even bleef Rossni nog naar haar kijken. Als ze eens zou glimlachen, zou ze heus niet lelijk zijn, ze had donkere ogen vol pit, zwarte wenkbrauwen die haar gezicht karakter gaven. Haar haren hadden de kleur van glanzend houtskool en een spits kinnetje toonde haar vastberadenheid. Haar kapsel bedekte net haar oren en Morenne was daar waarschijnlijk nog blijer mee dan Eldith met haar groeiende krullen, want die oren waren scherp gepunt. Behalve het bloed van de nomaden uit het oosten moest er ergens ook een druppel bloed van het oude bosvolk door Morennes aderen stromen. Rossni vond die puntoren best geinig. Als Morenne niet zo boosaardig was, dan zou ze een grappige, felle meid kunnen zijn, een beetje zoals Calli. In plaats daarvan was ze een grimmige, bitse furie.

Calli stond een eindje achter de stormzingers, wachtend op een teken dat ze de luidere, drijvende klanken mee mocht zingen. Ze droeg altijd een felrode doek, die ze om haar bruine, schouderlange haren knoopte alsof ze een pirate was. Ze mocht dan het stormzingerstalent hebben, evengoed kon je haar aan de touwen vinden, aan het stuurwiel of in het want. Ze genoot van elke windvlaag, van elke wending van het schip. Zij en Raben hoorden bij elkaar, daar kwam niets of niemand tussen. Rossni wist af en toe niet wat er waar was van hun verhalen, die soms wel erg vreemd en avontuurlijk klonken. Aan de andere kant vertelden beiden wel altijd hetzelfde, waardoor het bijna onmogelijk werd dat het allemaal was verzonnen. En ze spraken met een exotisch accent dat hij niet thuis kon brengen. Ze hadden voor een Heersersfamilie gewerkt, zeiden ze, die machtiger was dan de Regenten en Regentessen van het Dubbelrijk. En dat terwijl het een familie was die geen enkele bijzondere gave had. Hoe hadden ze dan toch de macht kunnen grijpen en vasthouden? Ook hadden Raben en Calli drakenvliegers ontmoet en woestijnbewoners met gouden ogen en een huid vol strepen. Ze beweerden vogelheksen tegen het lijf gelopen te zijn daar in het verre westen, heksen die van de Kleine Eilanden waren gekomen. Hier in het oosten kende ieder kind de verhalen over de Kraaienburcht en de overwinning van de stormzingers

op het heksenvolk. De stormzingers hadden de vogelheksen verdreven en de heksen hadden zich op de grauwe eilandjes teruggetrokken en nooit meer iets van zich laten horen. Dat ze zich door stormzingers naar een ver westelijk eiland hadden laten brengen, kon niet waar zijn. Boven het Stille Water kon immers niet gevlogen worden. Maar Calli en Raben beweerden dat het een aantal heksen en zingers toch gelukt was, al was het luchtschip bij aankomst op dat verre eiland totaal verwoest en door het zout aangetast neergestort.

Het verhaal over de heksen en stormzingers was al vreemd; maar nog vreemder vond Rossni hun bewering dat er lui die ze daar Dwingers noemden hun eilanden hadden bestookt. Ze hadden er verder niet over uit willen weiden zodra ze gehoord hadden van Rossni's gave. Het was hem opgevallen dat ze, sinds het moment dat ze daarvan hoorden, steeds wat afstand hadden bewaard tot hem en hem soms met wantrouwende blik bekeken. Rossni was nog lang niet klaar met hen daarover uit te horen, op een dag zou hij het hele verhaal uit hen weten te peuteren, zo had hij zich voorgenomen.

Dinna BarneTona wuifde Calli met een kort gebaartje naar voren. Het viel Rossni op hoe Calli eerst haar schouders optrok en haar kin naar voren stak, en hij grinnikte. Iedereen wist hoe het Calli altijd een beetje stak dat ze door de Familie nog steeds als een soort tweederangs zingertje behandeld werd. Jarenlang was ze in het westen de enige stormzinger geweest, iemand met een heel bijzondere gave die niemand anders daar had, en nu was ze hier ineens gedegradeerd tot een klunzige broddelaar die noten miste en tonen niet zuiver wist te houden. Iedereen had verwacht dat ze het niet lang uit zou houden onder het strenge bewind van de Familie, maar zelden had Rossni een vastbeslotener type ontmoet; ze moest en zou het stormzingen volledig onder de knie krijgen. Waar zij vandaan kwam, schenen trouwens geen stormboten te bestaan. Wat moest het een openbaring geweest zijn, toen ze er voor het eerst kennis mee maakte! De Familie van de Cheron was niet afstandelijker of zelfgenoegzamer dan andere Families, maar je met hen willen meten was vragen om moeilijkheden. Rossni vond het daarom bijzonder moedig van Calli dat ze zich vrijwel dagelijks aan hun regime onderwierp en telkens weer haar mond open durfde te doen om haar eigen noten aan hun repertoire toe te voegen. Waarbij ze op de koop toe nam dat ze afgesnauwd werd en vaak tot stilte gemaand.

De Cheron stopte met stijgen en bleef een moment bewegingloos in de lucht hangen voor het schip aan een stabiele glijvlucht naar voren begon. Een kort schokje, een haperingetje dat samenviel met een iets te schelle klank van Calli, was het enige schoonheidsfoutje deze keer.

‘Albewaarders!’ fluisterde Eldith nogmaals en Rossni gaf haar lachend een zetje. De Families van het Dubbelrijk tolereerden geen afgoderij. Gelukkig had niemand haar gehoord, ze waren te druk met de juiste tonen zingen en met naar Calli fronsen.

Eldith lachte naar hem met een kuiltje in haar kersenrode wang en schokschouderde even verontschuldigend. Haar volk had nu eenmaal de gewoonte de Hoeders van het Al te eren, iets dat ze nooit meer af zou leren.

Ze hadden inmiddels van Calli en Raben gehoord dat er ook volken bestonden die drakengeesten eerden, of andere soorten geesten die Calli pernen en tolnen noemde. Met name Calli gebruikte die geesten nog wel eens in haar verwensingen. Aan haar gevloek nam de Familie niet zoveel aanstoot, zolang er maar niemand daadwerkelijk beweerde in almachtige geesten te geloven. Rossni dacht wel te begrijpen waarom de Families daar zo op tegen waren; ze meenden zelf het allerhoogste te zijn. Een sterke maar niet al te koude wind stak op vlak achter de Cheron, bijeengezongen door Dinna en Vica, om de zeilen te vullen en het schip voort te stuwten. Onder het schip verzamelde zich een warme luchtlaag vol draagkracht, opgeroepen door de stemmen van Vibor en Jairo. Calli, ten slotte, stond Livar bij in het oproepen van weerstanden, een onzichtbare barrière tegen natuurwinden die de Cheron uit koers wilden blazen. Luchtzeilers maakten nooit overdreven veel vaart, dat zou onaangenaam worden aan dek. Op grote hoogte was het altijd koel en te veel haast zou voor een koude luchtstroom zorgen die iedereen om de oren blies. Toch ging het reizen door de lucht sneller dan over land of zee, er was immers geen weerstand van golven en er waren geen omwegen, heuveltoppen of hindernissen zoals brede rivieren of steile bergpassen. Een stormboot vloog in een rechte lijn op zijn bestemming af. Ze bewogen zich statig voort met een kalme, trage gang en je moest wel een erg gevoelige maag hebben om luchtziek te worden. Toch had Morenne daar af en toe last van, wat Rossni vreemd vond, gezien haar stormzingersbloed. Misschien bezat ze er niet al te veel van, slechts een paar druppeltjes. Ja, ze kon een klein beetje stormzingen, maar erg overtuigend was het niet. Rossni wist

eigenlijk niet uit wat voor clan of familie Morenne kwam, hij had het haar nooit gevraagd. Ze kwam uit het oosten, dat was alles wat hij wist, uit een van die onbetekenende gebieden waar niets anders te halen viel dan slaven. Voorbij de Oostgolf lagen koude, grauwe zandvlaktes, met als enige bewoners de taaie nomadenvolken. Eigenlijk had Morenne geluk gehad. Ze was daar gevangengenomen en als slaafgemaakte naar het Dubbelrijk gebracht. En door haar kleine beetje stormzingerstalent op de Cheron terechtgekomen. Een leven aan boord van een luchtzeiler was ongetwijfeld vele malen beter dan een leven in die bleke, droge woestenij. Waarom koesterde ze dan toch zoveel wrok? Ze was een beetje een vreemde. Er was iets aan haar dat Rossni niet lekker zat.

Rossni greep een touw en trok het strak. Hij zette het vast door het in een dubbele acht om een klamp heen te leggen. Een stormboot had lichte zeilen en dunne touwen en ook het schip zelf was uiterst licht, het was niet te vergelijken met een houten schip dat over zee voer. Alles was veel verfijnder, sierlijker, het zeildoek en de ethra waren bijna transparant en hadden tinten die aan de parelmoeren binnenkant van schelpen deden denken. Rossni vond zelfs de mysterieuze boegbeelden prachtig, die merkwaardige, mensachtige figuren, altijd geblinddoekt of gesluierd, symbolisch en zo anders dan de boegbeelden van zeezeilers, die altijd eenvoudige draken of springvissen voor moesten stellen. Onderweg klonk er geen geklots van golven, er was alleen een zacht ruisende wind te horen en de zang van de stormzingers. Het kon soms bedwelmend zijn en lange, rechte vluchten hadden vaak iets slaapverwekkends.

Onder hen verdween het laatste randje van het Zandwater en het duurde niet lang of ze dreven boven de wilde graslanden van Dónglasagh. Aan het eind van de dag zouden ze in Onisim arriveren.